

פרשת בהר
"ואמר ירמיהו"

המאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

שבת יג' אייר התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:18	20:09	י-ם
19:16	20:07	ת"א
19:18	20:10	חיפה
19:15	20:07	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"ו 050-4194600

ל'צ"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל
לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

לבי יצחק כדורי זצ"ל החשיב מאד את לימודי הקבלה וראה שליחות בהפצתה. עם זאת, לא פעם התבטא ואמר כי "ראשית דבר על האדם למלא כרסו **בשיט ובפוסקים**, ומי שלומד קבלה צריך להתקדש ולהיטהר".

גם בראיון מיוחד שנערך עימו, שב והדגיש כי ספר הלימוד החשוב ביותר ליהודי הוא "**השולחן ערוך**", שהוא ספר הלכה, ולא דווקא ספר "הזוהר". אף שהיה ידען עצום, בעל זיכרון נדיר וכוח לימודי בלתי מצוי, השקיע שעות לימוד רבות מאד **בתורת הנגלה**, בלימוד ש"ס ופוסקים, בבלי וירושלמי.

כשאתד הטילך לבוין, ומצאת שם אבן טובה שהעשירתך - **כמה תודה** לאיש ההוא!

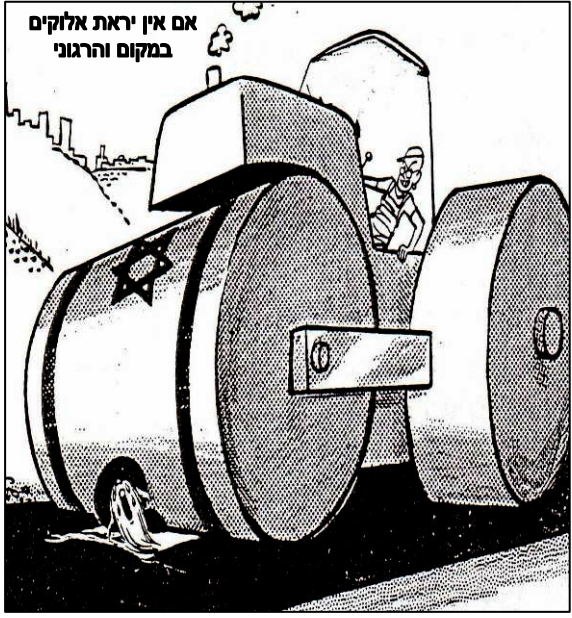
וכשחזו"ל אומרים מה גדולים ה"נעלבים ואינם עולבים" - **מדוע קשה** לך כל כך להגיע לזה?

בגדי שבת של אדמו"ר **הבבא סאלי** זצ"ל היו כולם לבנים, מכף רגל ועד ראש, שלא כבגדי החול שלו, שהעלוינים שבהם, היו בדרך כלל שחורים ואפורים. האדמו"ר **הקפיד** על לבוש, שיהיה כמו בזמן אבותינו, והיו לו שמונה עשרה בגדים, כמו שמוזכר בגמרא בשבת, פרק כל כתיבי דף ק"כ ע"ה.

רבי יוסי מפרט שם את שמונה עשר הבגדים, שנהגו ללבוש, שכללו את האיציטלא דרבנן, מחשיא, קמיזא, חגורות וסודר לכסות את הראש, וכו', האדמו"ר הקפיד תמיד על בגדיו שלא **תשתנה צורתם**, גם בעלותו ארצה, מקום בו סגנון הלבוש היה שונה לחלוטין.

פעם הגיעו אל מארי **סאלם יעקב הלוי** זצ"ל ארבעה אנשים בכדי לקבל את ברכתו. לשלושה מהם נהנה וברכם, ואילו את הרביעי לא הסכים לברך בשום אופן.

הלה **הפציד** בו שוב ושוב, אך הוא זועק! לא ולא! הלה פנה למארי ואמר: לפחות תאמר לי מדוע אינך רוצה לברכה? "אשתך מחלת שבת" היתה התשובה. הלה **הבין מייד** מדוע אף אותו המארי לא רצה לברך...

"**ולא תננו** איש את עמיתו" זה על-פי הדין, אבל חסיד נוהג **לפנים משורת הדין**. הלפנים משורת הדין הוא שלא ירמה האדם אף את עצמו.

"**ולא תננו** איש את עמיתו ויראת מאלוקיך".
גם כאשר מדובר בענייני **יראת שמים** אל תרמו איש את אחיו. אל לו לאדם להונות את **מידת האמת** שבו עצמו. שומה עליו להכיר באמת את שפלות ערכו.

אדם יכול לתת מבלי לאהוב - אבל הוא לא יכול לאהוב לתת מבלי לתת

פעם כשיצא מרן **עובדיה יוסף** זצ"ל מהשיעור הקבוע בבית הכנסת ברוכוף היה צריך להגיע ליישיבת **אור החיים** למסירת שיעור. ובצאתו ראה שרכב השרת בושש מלבוא. מששאל "היכן הרכב?" ענו לו שהוא כאן ברחוב הסמוך תקוע בפקק. ולתדהמתנו ירד מהמדרכה וסימן **לרכב החולף** שם שיעצור לו. היה זה סובארו יישן. אותו נהג אברך נרגש מאוד הוא יצא מהרכב ושאל את מרן לרצונו. "התוכל לקחת אותי ליישיבת "אור החיים" לשיעור תורה?" כמובן שנענה לו בחיוב.

רצתי ליישיבת אור החיים וראיתי את מרן עם הגלימה והמצפנת יורד מרכב ה**סובארו** והכל בשביל עוד דקה של תורה. כמה היה מחבב "בעלי תשובה" ומעודדם.

לכי חיים פאלאג זצ"ל נולד באיזמיר שבתורכיה ביל"ט חשוון תקמ"ח, לאביו רבי **יעקב** זצ"ל ולאמו בת הגאון רבי **יוסף רפאל חזן** זצ"ל, בעל "חקרי לב". הוא העריץ עד מאוד את סבו, אשר בתורתו הגה, ואת אחד מספריו הראשונית, כינה "**סמיכה לחיים**" מפני שסביו סמך את ידיו על הספר. התמדתו המופלאה נודעה ברבים. בצוואתו כתב "ומעיד אני עלי שמים וארץ, כי **מיום עמדי** על דעתי עד יום היותי בן עשרים שנה, הייתי שוקד על לימודי ביום ובלילה בלא שום ביטול כלל, כי לא הייתי מתעסק בשום ענין מענייני העולם כלל". את חידושי תורתו החל לכתוב כבר בגיל 15, ועד פטירתו חיבר **שבעים ושנים** ספרים!

בשנת תק"צ התמנה לדיין בעירו ומאוחר יותר כהן ברב הראשי.

נקודה לתחשבה
השעה היתה חמש אחר הצהריים. הוא חזר **מיום עבודה ארוך ומעיף** ועשה את דרכו הביתה מהורהר. הוא התחיל לטפס במעלה המדרגות, כששמע קול של **בני היסטרי** מן הדירה שלו. הוא זיהה מיד. זה התינוק הקטן שלו. בשניות ספורות גמא את שני גרמי המדרגות שנותרו לו עד לדלת הבית ונכנס פנימה בסערה.

הוא לא האמין למחזה שנגלה לנגד עיניו. הקטנצ'יק בן השבעה חודשים שכב בעגלה במרכז הסלון, כשהוא עטור בתפילין ועטוף בטלית(!), והוא בוכה וצורח ללא הרף. לידו עומדת עוזרת הבית הפיליפינית וצופה בו, כאילו מצפה שיקרה פתאום משהו. "מי עשה לו את זה?"

שאל האב **בתדהמה**, תוך כדי שהוא מנסה להסיר מעל העולל את הרצועות השחורות. "אני", ענתה כלאחר יד, כאילו אין דבר טבעי מזה בעולם. "תגידי, יצאת מדעתך?!". "שאל לעברה", "מה את חושבת לעצמך שאת עושה?!". "תבין, אדוני", ענתה בקול רגוע, "התינוק צרח ובכה ולא מצאתי שום דרך **להרגיע אותו**. אבל אז נזכרתי שכל בוקר, איך שאתה שם עליך את הדברים האלו, מיד אתה נרדם... חשבתי לעצמי, מי יודע, אולי זה יעבוד גם אצלו...".

כשהייתי ילד בן תשע. תוסס ושובב. לא פעם קרה שהייתי גורם איזה נזק. התגובה המיידית שלי היתה "אופס. זה היה **בלי כוונה**".

אבא שלי. איש חכם. היה נוהג אז לומר "יהודי לא עושה שום דבר בלי כוונה. חוץ מלהתפלל... (העורך)

החיים הם מחלה סופנית שעדיין לא מצאו לה תרופה

סיפר רבינו **יוסף חיים מבגדד** זצ"ל: מעשה בתינוק של בית רבן שהיה הולך ללמוד כל יום לבית תלמודו, **בחשק וברצון**. והנה יום אחד כשהזר מבית תלמודו לביתו, פגש בדרכו תלמיד חכם המהלך בדרך, ואחריו הולכים שני לצים **פורקי עול** ועושים צחוק וליצנות מאותו תלמיד חכם.

ויהי למחרת, לא רצה הילד ללכת לבית תלמודו. שלח רבו לקרוא לו אך הוא מסרב. הפציר בו אביו ללכת ללמוד והוסיף לשכנעו בדברים ולומר לו: הלא כדי לך ללמוד תורה שהרי תוכל להיות תלמיד חכם ויהיו **קורין אותך רבי**. אמר לו הילד: למה תקללני, הלא אני שמעתי אתמול כמה שחוק וליצנות עשו על השבנו של אותו תלמיד חכם שהיו קורין אותו רבי. [הלא הדברים נוקבים חדרי בטן, עד כמה **מסוגלת ליצנות** אחת ת"ח, להזיק ולהרוס.

באחד מביקורי בארץ ישראל, בפורים, שלחתי את ביתי הקטנה עם מגש עמוס ב"משלוח מנות" למעונו של מוריני רבי **שלום שברדון** זצ"ל. עם כניסתה לביתו, רפו ידיה, והמשלוח על כל תכולתו נפל ארצה. בקבוק היין נשבר לרסיסים, נשפך על הארץ, והמנות התפזרו לכל עבר.

הילדה היתה נבוכה במיוחד, **אי נעימות ובושה** כיסו את פניה. רבי שלום ששהה בחדר הפנימי הבחין במתרחש, ומיד רץ לעבר הכניסה עם הברקה פרי מוחו ולבבו: "גיוואלדיג! נפלא! כמה טוב שהיין נשבר! הרי הגמרא אומרת בעירובין 'כל בית שלא נשפך בו יין כמים אין בו סימן ברכה' (גרסת הרמ"א) ברוך ה'! נשפך יין בבית ועוד בעצם יום הפורים! **סימן ברכה** כזה פורים לא היה לנו זה עידן ועידנים!" התלהבותו גאתה, שמחת הפורים גדלה שבעתיים. צהלתו סחפה אחריו את כל בני הבית - למול שברי הבקבוק והלכלוך. מי שהיה נכנס באותו רגע לבית משפחת שברדון עם משלוח מנות, **היה שובר** גם הוא בקבוק יין להנות את רבי שלום....

"ולא תוננו איש את עמיתו" – אפילו הוא 'נמיתך', **חברך לרמאות**, רמאי כמוך, אפילו אותו אסור לך להונות.

כל זמן מסוגל להתעלות, כל הצריך מחילה וסליחה על העבר, זו העת לדלג ממדרגה למדרגה, כפי שדילגו במצרים מעמק שפלותם לרום מעלה.

בוודאי **תפילה מועלת** הרבה מאוד אך לא יצפה שתמיד ימצא משאלותיו כרצונו כי הכל הולך אחר גזירת השי"ת והכל לטובה אשר אמנם הרבה פעמים לא יכיר האדם הטובה אלא **לאחר זמן רב**.

סיפר הרב **יעשה פוטולסקי** שליט"א: "פעם ציוה עלי אבי להיכנס אל החזן איש זצ"ל ולבקש ממנו להתפלל על אמי, שחלתה לפתע, באופן מדיגי, והרופאים לא ידעו לאבחן את גורמי המחלה. לאחר זמן קצר החלימה באותה פתאומיות שלפני כן חלתה.

וציוה עלי אבי להיכנס שוב אל החזן איש ולבשר לו על **החלמתה של אמי**. נכנסתי לביתו של החזן איש בשעות הערב ובשרתי לחזן איש שאמי כבר הבריאה ב'ה'.

כששמע זאת החזן איש, אורו פניו, והוא אמר לי בשמחה גדולה: "אין לך מושג איו מצוה גדולה עשית! כל העולם באים אלי לספר לי את צרותיהם, אבל כשבאה ישועה, אין איש **טורח ליידי אותי** ולספר לי על כך. תודה לך שבאת לשמח את ליבי..."

לבקש מה'חכם' כל ענייניו של כל אחד ואחד **מישראל**, הן בגשמיות הן ברוחניות, תלויים בנשיא הדור. כך אמרו חז"ל "מי שיש לו חולה בביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים". כלומר מי שהוא **חולה**, בגופו או בנשמתו, אינו רשאי להסתפק בזה שהוא וקרוביו וידידיו יבקשו רחמים מה, אלא הוא **זקוק לתפילתו** של 'החכם' שיפעל רפואה בעבורו.

כל העלונים: hamaor.net

הינ מקרים בהם טרב רבי **מאיד מפרימישלאן** זצ"ל לקבל מעות ששוגרו אליו, כשבכל פעם טעמו ונימוקו עימו. מעשה שארע עם יהודי אשר זקוק היה לישועה ושיגר אל רבנו מעות עבור "**פדין נפש**", עם צירוף בקשתו. ברוח קודשו הטהורה, צפה רבנו, כי השליך הלוה את כל יהבו עליו, וכסבור הוא להשיג את מבוקשו באמצעות מתן מעות זה גרידא. מיד ציווה רבנו לשגר לאיש את מעותיו בחזרה, וצירף אליהן את המכתב הקצר דלהלן: "צריך להיות זהיר בנטילת ידדים, ולתפילה בכל מיני דמנקי סגי."

ועיקר, **תשובה תפילה וצדקה**, ואין משנין את הסדר כשם שאין משנין את המצוות. "כלומר, הסדר הוא: קודם תשובה, אחר כך תפילה, ורק לבסוף מעילה הצדקה! ואין משנין את הסדר!

"משלוח ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

"זכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך" (ויקרא כה, לה).

אור החיים הקדוש מבאר שפרשה זו תרמונו לאדם שלא זכה להאיר בתורה ובמצוות, והוא אומרו "זכי ימוך אחיך", דאין עני כי אם מן התורה ומצוות, "ומטה ידו" – החשיך אורו והודו, ויצונו ה' להחזיר לו הרוח כאשר נתנה לו, והוא אומרו "והחזקת בו" – פירוש שיחזקהו לשוב בתשובה להשיבו למכונו, כי אין לך דבר המעמיד לרוח החיוני במקום גבוה כתשובה.

ובענין זה נספר, המיו של מרן רבינו **עובדיה יוסף זצוק"ל**, רבי אברהם פטאל זצוק"ל, היה עדיק גדול ומגיד מישרים (בעל ספר "ויאמר אברהם" על התורה), דרכו היה להתלבש כחכמי הספרדים עם גלימה ותרבוש אדום. והנה, באחת השבתות לאחר שסיים דרשתו ליווהו שני תלמידיו לביתו ובדרכם עמד אדם פורק עול שהיה בז לחכמים, רח"ל, ובעצם יום השבת לקח את הסיגריה, מילא פיו עשן, גלח עשן פאפו (שמואל ב כב, ט) ונשפו למול פניו של הרב בחוצפה ועזות כדי ליצור ויכוח והתלהמות.

שני התלמידים שליוו את הרב רצו להכות בו ולחוכיחו על מעשיו הנפשעים, אך הרב עצר בעדם ואמר לאותו אדם בחינניות "ה' יתברך יחזיר אותי ואותך בתשובה שלימה לפניו בקרוב, אמין", והלכו להם. לשבת הבאה שוב ניגע לקראתם אותו וחזר על מעשהו הנפשע בשנית, והרב ברוב גדולתו ואצילותו החזיק בידי תלמידיו לבל יפגעו או ידברו עם אותו אדם ובירכו בסבר פנים יפות כבראשונה, ובשבת השלישית כבר התחולל התפנית, ניגש אותו אדם לרב ואמר:

"כבוד הרב, אומר נאמנה, חשבתי שאתם הרבנים רק מתרברבים עלינו וחושבים שאתם המעולים והטובים ואנו הפחותים, אך ענוותנותו של הרב נכנסה עמוק בליבי, "ה' יתברך יחזיר אותי ואותך בתשובה" – כללית גם את עצמך, כמוני כמוך, וזה גרם לי להבין שאתם אמיתיים ולכן החלטתי לבקש סליחה מהרב ולבקש שיורה לי את הדרך אשר אלך בה". חיבקו הרב ונישקו על ראשו: "אשריך שזכית להתבונן במעשיך", מאז אותו אדם קיבל על עצמו תשובה שלימה ונהפך לחסיד נלהב של הרב, ללמדנו עד כמה אחינו התועים בוחנים אותנו ולמידים ממעשינו, וכשמתנהגים בהגינות ודרך ארץ זוכים אנו להאהיב עליהם את התורה והמצוות ומקבלים עליהם עול מלכות שמים שלימה.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

שני חברים נפגשים חבר א': "הבן שלי התמודד בבחירות לכנסת בשנה שעברה". חבר ב': "איזה יופי... ומה הוא עושה עכשיו?" חבר א': "שום דבר..." **הוא נבחר..."**

בעוון הוצאת תעודות גישואין לעשרות רבות של יהודים, שנדרשו לצורך הסדרת הארצות ההונגרית, נכלא השוחט של נרטיניצה, רבי **גדליה דוד ברקוביץ** זצ"ל, בבית האסורים. הוא הוחזק בכלא המקומי כשלושים יום. בתוקף רב עמד השוחט על עמדתו, שהוציא את התעודות כדת וכדין על פי חוקי המדינה. הוא הכריז על שבתות רבע, משום שלא הורשה **להתפלל בתפילין**.

לאחר שחוררו הביעו ה'אנדרמים את הערכתם ליהודי זה - על עמידתו האיתנה ועל התנהגותו במשך כל ימי מאסרו, שלמרות ששרוי היה בצום, עסק בתורה ללא הפסק...

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

אין שקרים אין גנבים מי שאינו **מדבר שקרים**, אין גנבה בביתו. רמז לדבר, שנאמר "לא תגנובו ולא תכחשו ולא תשקרו" – כשהאדם **נוהר** מאמירת שקר, אין גנבים בביתו.

טיפש אחד שאל את אדמור **מהוסיאטין** זצ"ל: למה מכנים את הצדיקים בימינו "רבי עושה נפלאות"? ענה לו האדמור הפרוש של עושה נפלאות הוא לפי **"האבן עזרא"** כי כל איש המפריש ומדיר את עצמו בקדושה ממותרות העולם הזה בשם "פלא" יכונה, והואיל ודרך זו היא דרך הצדיקים לכן זכו לשם זה **המציון את שיטתם**, פרישות ממותרות ותאוות החיים.

כשהלך פעם **המהר"ם מלובלין** זצ"ל בשבת מבית הכנסת לביתו, שם לבו כי יהודי מאנשי העיר פתח את חנותו בשבת. תלמידו של רבי מאיר שהתלווה אליו בדרכו ניסה להניא את רבו מלהכנס ולהוכיח את בעל החנות, שכן אדם זה **ידוע כאלים ובריון** שעלול לפגוע בכל מי שינסה להתערב במעשיו.

אך המהר"ם מלובלין לא שת ליבו לאזהרת תלמידו. הוא נכנס לחנות ולא אמר מילה אלא פשוט התיישב והחל ללמוד בקול ובעל פה את משניות שבת... לא עברה שעה קלה וכבר צבאו המונים על יד החנות לחזות במראה הלא שגרתי שנגלה לעיניהם: רב העיר מצא לו מקום מתאים **ללמוד משניות שבת**. כמוכן בעל החנות נאלץ בבושת פנים לסגור את חנותו על אתר.

ערב ראש-חודש נכנס קבצן אצל "גביר" לקבל את קצבתו – חמישה זהובים. יצא אליו משרתו של "הגביר" והביא לו שלושה זהובים. שלושה ולא חמישה, – אמר המשרת, – משום שבחודש זה הוצאותיו של "הגביר" מרובות: את בתו הוא משיא.

כעס הקבצן ואמר למשרת: לך ואמור לאדוניך: **אם את בתו הוא משיא, ייתן לה משלו ולא משלי**.

היצר מסית שוב ושוב את דעתו של האדם מעיקר חובתו בעולמו

לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת וחי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוניס, יעקב בן טטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אלעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מרת הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

